

רון, אתה מוכיח את תורת היחסות, על פיה הזמן הוא דבר יחסי למהירות ולמקום. איך?
הסכת ושמע:

למי שלא יודע, נולדנו שנינו באותו מקום, במעין צבי. אמא של רון הייתה כמה שנים טובות מטפלת של כיתתנו ואבא שלו היה כמובן המקים והמנהל של הענף הכי ריווחי בקיבוץ, בריכות הדגים. בקיבוץ קראו לו פאפא יוסל, האבא של הקיבוץ...

אתה בוגר ממני בכשנה, כלומר כיתה מעלי. ומה שאני זוכר זה בעיקר את משחקי הכדורגל. במעין שיחקו כדורגל על מגרש כדורסל. כזה עם רצפת כורכר או משהו דומה. ואתה רון הייתה הזריז מכולם. מקרקס את כולנו מצד אחד של המגרש לצד שני. על כזה היו אומרים בקיבוץ ש"הוא עוד בחוץ לארץ היה אלוף הארץ"... כניראה כבר אז התגלה בך האופי הלוחמני ועקשני שאיפשר לך כמעט "לנצח את הסטטיסטיקה".

במיקרה יצא שגם אני בחרתי, כמוך בשנת שרות בשדה בוקר, כאשר אתה כבר היית בצבא. המפגש הבא היה מיד עם סיום מלחמת יום כיפור, כאשר שנינו השתחררנו מיד עם סיום המלחמה ועבדנו במדגה. נידמה לי שאז בנית את ההאבסה האוטומטית הראשונה לבריכות דגים, לפי רעיון של אביך ותכנון של יוסי, וזה הביא לחסכון כספי עצום בענף.

מה זה אומץ לב? לצאת ללמוד הנדסה אחרי שנים של עבודה בפלחה. ועוד יותר לצאת עם משפחה, כבר עם שלשה ילדים, לאמריקה לעבוד בשמורת טבע של אנדיאנים, בלי שום "גב" פיננסי. ושוב לעזוב בגיל 40 עם כל המשפחה את הקיבוץ ולהתחיל הכל מחדש. גם כאן ללא שום גב. אתה באמת אדם אמיץ מאד.

ממש במיקרה, שנינו עוזבים באותה שנה את הקיבוץ. אתה את שדה בוקר ואני את מעין ובמקרה שנינו עובדים לערד. שם הצטרפתי לפרלמנט שהקמת יחד עם עמית, ודורון ושייע וכך שנים רבות ישבנו כל יום שישי לארוחת בוקר ודיסקונו את העולם. אתה ודורון דיברתם רבות על העבודה ברותם דשנים וכך הבנתי איזה תפקיד חשוב, אחראי ומסובך היה לך כאחראי על התחזוקה. כי המפעל הזה הוא מפעל ענק עם מכונות ותנורים ומנופים וטרקטורים ענקיים ומה לא. כרגיל בפרלמנט היו ויכוחים, כמו למשל האם יכול להיות ראש עיר בלי השכלה גבוהה, או האם להיפרד מהשטחים. וכולנו היינו מול מנחם ז"ל, שעדיין לא סלח למערך על מה שקרה במשמר הירדן במלחמת השיחרור. ובמקביל יצאנו יחד לטיולי המתנ"ס של ערד בסביבה הקרובה והרחוקה בארץ. ואתה גם יצאת לטיולים בחו"ל, בתחילה עם החברה הגיאוגרפית ואחר כך לטיולי אתגר על אופנים בכל מיני מקומות נידחים כמו אתיופיה ומונגוליה ופטגוניה ושאר מקומות שבקצה העולם... ותמיד בוחר במסלולים הכי קשים. בגיל שישים כאילו שאתה בן עשרים...

עם השנים נעשית רגיש לנושא האקולוגי. ליד ביתך בערד עשית גינה אקולוגית. לא סתם. תכננת ובנית מערכת השקיה המנצלת את המים האפורים בבית שהרי "חבל על כל טיפה" כפי שחונכנו בדורנו. בהמשך יצאת למלחמה נגד המחשבה האגואיסטית הניקראת נימבי Not in my backyard ועד ימינו אלה שאתה מטיף לבניית כורים גרעיניים חדשניים במקום אשליית האנרגיות הירוקות למיניהן, כמובן בהתבסס על לימוד מעמיק של הנושא.

כמה שנים לפני גיל היצאה לפנסיה אתה מחליט שהגיע הזמן שוב לשנות כיוון. יש לך עוד כמה דברים להספיק בחיים חוץ מלעבוד. וכך את עוזב את העבודה, מוכר את הבית בערד ועובר לגור בקומה ה-20. עד עכשיו אני מפחד לצאת שם למירפסת... רק מי שגר כל חייו על הקרקע יכול להבין איזה מהפך זה. וברחובת אתה מצטרף לפרלמנט מסוג אחר. קבוצת

למידה של רוב חכמי רחובות. למזלי בגלל הקורונה והמצאת הזום הצטרפתי לקבוצה בתור "שומע חופשי" והתרשמתי עמוקות איזה מדענים בכירים באמת הבאת להרצות וניהלת את הדיון, גם בזום, ביד רמה.

ושוב במיקרה, יצא שניפגשנו בפרלמנט של איתן שטנגר. אני כבר בחזרה במעין וצבי ואתה באת לעשות סיור בבריכות הדגים ולקשקש איתנו. וממש באותו יום התגלתה המחלה. ואתה, באומץ ליבך החלטת לשתף את כל חבריך, שהם רבים מאד, במהלך המחלה, עם הסיסמא האלמותית "לנצח את הסטטיסטיקה", או לפחות להגיע הרחק ככל שניתן לקצה הימני של עקומת הפעמון.

אז אולי הסטטיסטיקה בסוף ניצחה, אבל את הפיזיקה אתה ניצחת. כי דחסתך לתוך 74 שנותיך חיים וחוויות של ארבעה אנשים לפחות ותמיד, אבל תמיד, אתה קיבלת את ההחלטות איך לחיות ומה לעשות. אתה ניהלת את חייך ולא הם ניהלו אותך, וזו דוגמא ומסר לכולנו. אז תשלים את כתיבת סיפור חייך למעננו ולמען נכדיך שיוכלו להגיד כדברי השיר "ובכן זה סבא שהציל את המצב, מסבא שכזה באמת באמת יש נחת"...

גבי בחן

5.1.2024